

Ідейно-художній зміст вірша В. Симоненка «Гей, нові Колумби й Магеллани»

Тема: звернення письменника до молоді, щоб вони вирушали у мандри і відкривали нове, ніким ще невідоме, цікаве, захоплююче.

Ідея: смисл життя людини — пошуки, мандри, прагнення самоствердитися; заперечення байдужості, пасивності.

Основна думка: створення руху вперед, романтичного пориву, пошуку відкриттів і самовідкриттів.

Композиція.

Поезія складається з шести куплетів по чотири рядки.

Твір починається із звернення до нових Колумбів і Магелланів з пропозицією продовжити відкривати цікаве, незвідане в житті. Протягом поезії автор висловлює думку про прагнення кожної людини жити активно, на благо рідного краю, народу.

Наприкінці поезії В. Симоненко засуджує байдужість і пропонує її «шкварити... на вогні».

Художні засоби.

Звертання: «Гей, нові Колумби й Магеллани», «Кораблі!...», «Україно!...», «Друзі!...».

Риторичні оклики:

«Напнемо вітрила наших мрій!»

«Кораблі! Шикуйтесь до походу!»

«Мрійництво! Жаго моя! Живи!»

«Відкривай духовні острови!»

«Нидіє на якорі душа!»

«Півень землю всю не розгребе!»

«Шкварити байдужість на вогні!»

Риторичні запитання:

«Хто сказав, що все уже відкрито?

Нащо ж ми народжені тоді?»

«Як нам помістити у корито

Наші сподівання молоді?»

Метафори: «кличуть ... у мандри океани», «бухту ... облизує прибій», «сподівання помістити», «нидіє... душа», «б'ються груди», «вітер... не остудить».

Епітети: «молоді сподівання», «рідний народ», «духовні острови», «вітри тужаві».

Тавтологія: «відкрито вже відкрито».